

Xoc d'interessos dins la burgesia nord-americana

Els marxistes sabem que els esdeveniments històrics no succeeixen per obra i voluntat d'aquell o altre individu per la qual cosa, en el seguiment de les declaracions i actuacions de la tragicomèdia de les eleccions als EEUU, no hem de perdre de vista que els intervinents són mers titelles o bufons, les voluntats dels quals expressen les forces materials impel·lents i que els resultats que produeixen els actes d'aquests titelles poques vegades coincideixen amb allò desitjat o previst per aquests. Reblem aquest punt abans de començar amb les següents cites d'Engels, recollides en el text de Partit "*L'individu com a titella de la història*" (1953):

"« A la natura hi ha agents inconscients... per contra en la història de la societat els que actuen estan dotats evidentment de consciència, homes que actuen amb reflexió o passió que tendeixen a determinats objectius... Però aquesta intenció sigui com sigui d'important per a la indagació històrica, especialment d'èpoques i esdeveniments donats, res pot treure-li al fet que el curs de la història està dominat per íntimes lleis generals... Només rarament esdevé el que s'ha desitjat... tots els xocs de les innombrables voluntats i accions individuals condueixen a un estat de coses que és absolutament anàleg a l'imperant en la naturalesa inconscient. Els objectius de les accions són desitjats, però els resultats que produeixen aquestes accions no són els desitjats, o, quan semblen correspondre a l'objectiu desitjat tenen en conclusió conseqüències totalment diferents de les desitjades... Els homes fan la seva pròpia història, com sigui que aquesta surti, mentre cadascú persegueix els seus propis fins... els resultats d'aquestes múltiples voluntats que actuen en diferents direccions i de les seves múltiples accions sobre el món extern, són precisament la història... però si es tracta d'investigar les forces impel·lents que - conscient o inconscientment, i en veritat molt sovint inconscientment - estan darrere dels motius dels homes que actuen en la història, i constitueixen els veritables i últims propulsors de la mateixa, no pot tractar-se tant dels motius determinants individuals, encara que es tracti d'homes eminents, sinó més aviat d'aquells que posen en moviment a grans masses, a pobles sencers, a classes senceres; i fins i tot aquests no momentàniament, a manera d'un fugaç foc de palla, ràpid en encendre's i apagar-se, sinó com a manera d'una acció duradora que corona una gran transformació històrica». (...) "(L'individu com a titella de la història, Il Programma Comunista, nº7-1953).

El 3 de novembre de 2020 es van celebrar les eleccions als EEUU. Formalment les van guanyar els demòcrates però qui ha guanyat aquestes eleccions i defensa la victòria és la corrent majoritària de la burgesia americana, formada tant per demòcrates com per republicans, que fa mesos va prendre la decisió de posar punt i final a la política aïllacionista i derrotista (sortida dels tractats internacionals, retirada de les tropes a l'exterior...) duta a terme per la corrent de Trump que havia trencat amb la política guerrera anterior de la burgesia americana.

El capitalisme xinès avança implacablement en el pla econòmic mentre el nord-americà retrocedeix. En el pla polític-

militar, una part de la burgesia es veu empenya a tractar de mantenir les posicions i plantar batalla mentre que una altra sent la necessitat de cedir el terreny i tancar-se a casa, tapiant portes i finestres perquè no entri ningú.

Aquests dos corrents són el reflex de les necessitats dels diferents sectors del capital nord-americà. Cal no oblidar que en el capitalisme regna l'anarquia de la producció. La conformació d'una tendència general en les necessitats de sectors del capitalisme nord-americà i del propi capitalisme nord-americà s'imposa també a través d'un procés cec i anàrquic. Els "cervells pensants" de la burgesia s'il·lusionen en dirigir-lo i controlar-lo quan no són més que el reflex d'aquest procés anàrquic que s'opera a les seves esquenes i se'ls imposa inexorablement.

Com hem recordat en l'article "*L'imperialisme xinès ocupa el buit deixat per l'imperialisme americà*" d'aquest número de la revista, la determinació de si els EEUU seguiran davant la Xina-Àsia la mateixa estratègia de cessió gradual del domini que va seguir Anglaterra davant els propis EEUU o de si, per contra, prepararà i arribarà al xoc militar, no es pot respondre sense una anàlisi científica de tot el curs passat i present (ahir i avui), de la història econòmica, política, diplomàtica i militar del sistema capitalista a nivell mundial, plantejant dialècticament les hipòtesis i condicionants dels diferents desenvolupaments possibles.

L'avenç de la Xina en els fets materials de la producció és el que determina el replegament dels EEUU que, cada dia que passa, aprofundeix el seu retrocés des de la seva antiga posició de primacia mundial i es troba en pitjor posició per afrontar una guerra oberta contra la Xina o contra el món. Al mateix temps, el contendent que va perdent ha d'intentar sobreviure per tots els mitjans, fins i tot per mitjans que li acaben perjudicant, com s'ha vist empès a fer amb els aranzels o podria veure's obligat a fer amb una guerra impossible de guanyar. Com vam dir a El Comunista nº64: "*No es tracta de la seva consciència dels fets, ni tan sols de la seva voluntat subjectiva, això no seria marxisme. Es tracta de quins actes es veu obligada a realitzar la burgesia estatunidenca, o fraccions d'aquesta, per efecte de la seva situació material. I en la situació actual de l'imperialisme, els EEUU només poden triar entre jugades perdedores.*"

El gruix de la gran burgesia nord-americana ha vist amb espant els efectes de l'abandonament de la que havia estat la seva política d'Estat i es veu empenya a tractar de tornar a girar el volant cap a l'altra direcció.

El que no pot veure la burgesia nord-americana és que els efectes que veu amb espant no són només o no tant el fruit de la política de replegament emmurallat. Són sobretot el resultat del desplaçament de la producció cap a Àsia, de la caiguda tendencial de la quota de guany en general i més accentuadament en els països de capitalisme més antic, de la impossibilitat material de continuar imposant a la resta de burgesies del món les seves condicions parasitàries. **No és més il·lusòria la formulació fantàstica del "America first" del que era el "Yes we can", el desenvolupament del capitalisme no permet ni l'una ni l'altra.**

Per això, una altra cosa serà el que les lleis de l'economia li permetin o imposin fer al capitalisme nord-americà. Això serà el que determini si aquest pot efectivament tornar a la seva política anterior i recuperar parcialment les posicions d'influència abandonades, si es veurà obligat a seguir la dinàmica de replegament actual o si pot arribar fins i tot a una situació de col·lapse i imploració interna.

Eleccions als EEUU: qüestió d'Estat

La detenció al mes d'agost de 2020 d'Steve Bannon, artífex de la victòria electoral de Trump, acusat d'haver-se quedat els diners que els votants republicans havien donat per construir el mur de Mèxic i perquè se'ls gravés el seu nom en els maons, va ser ja una demostració que una corrent important de la burgesia americana (republicana i demòcrata) havia decidit liquidar a Trump.

Durant la campanya electoral part del partit republicà demanava el vot directament pel candidat demòcrata. Pesos pesants del partit republicà com l'expresident Bush (fill) no van trigar ni cinc dies des de les eleccions a deixar clar que s'havia de tancar el període anterior i acceptar els resultats electorals: *"El president Trump té el dret a demanar recomptes i presentar objeccions en els tribunals, i qualsevol qüestió no resolta es decidirà de forma apropiada. La gent pot confiar que aquesta elecció ha estat justa en el fonamental, es ratificarà la seva integritat, i el resultat és clar."* (El País, 09-11-2020).

El mateix fiscal general, republicà, i el Tribunal Suprem sense cap vot en contra (de res va servir posar en l'últim moment un jutge afí) han rebutjat de ple la pràctica totalitat de les demandes de frau electoral: *"El fiscal general dels Estats Units, William Barr, ha afirmat avui que el Departament de Justícia no ha trobat proves de cap cas d'irregularitat de suficient entitat com per a revertir la victòria del demòcrata Joe Biden. Barr, criticat sovint per servir als interessos del president, talla el pas a la campanya de Trump, que segueix sense reconèixer el president electe Biden, tot i que fins ara s'ha estavellat en tots els tribunals."* (El País, 02-12-2020). Dues setmanes més tard, el 15 de desembre, després de la confirmació per part del Col·legi electoral de la victòria de Biden aquest fiscal general va dimitir del càrrec.

Recordem que les eleccions guanyades per George Bush l'any 2000 van ser fruit precisament de la intervenció del Tribunal Suprem que va validar la seva victòria a Florida; a la burgesia americana li interessava en aquell moment que guanyessin els republicans i que portessin a terme l'auto-ateptat de les torres bessones, la invasió de l'Iraq i la intervenció a l'Afganistan, en un intent d'esquivar la crisi, fer pujar el preu del petroli i de bloquejar l'expansió de la Xina. Així decideix la burgesia qui administra els seus negocis!

"A la república democràtica - prossegueix Engels - "la riquesa exerceix el seu poder indirectament, però d'una manera tant més segura", i l'exerceix, en primer lloc, mitjançant la "corrupció directa dels funcionaris" (Nord-Amèrica), i, en segon lloc, mitjançant l'"aliança del govern amb la Borsa" (França i Nord-Amèrica). (...) i si, en sortir del ministeri, el senyor Paltxinski (substituint, naturalment, per un altre Paltxinski exactament igual) va ser "recompensat" pels capitalistes amb un lloc de 120.000 rubles de sou a l'any, què vol dir això? És un suborn directe o indirecte? És una aliança del govern amb els consorcis o són "només" llaços d'amistat? Quin paper tenen els Txernov i els Tseretelli, els Avksentiev i els Skobelev? El d'aliats "directes" o només indirectes dels milionaris malversadors dels fons públics?" (L'Estat i la Revolució, Lenin, 1917).

És molt il·lustratiu veure com tots i cadascun dels individus posats a dit pel bufó Trump són en realitat titelles dels interessos econòmics que els obliguen a actuar en sentit contrari en què se

suposava que anaven a actuar. El fiscal general no ha estat l'únic que ha sortit del govern després de les eleccions, la corrent de Trump s'ha dedicat a purgar els alts càrrecs amb la intenció de posar al front del Pentàgon i del departament de Seguretat elements afins que intentessin bloquejar el canvi de govern: el 9 de novembre de 2020 va acomiadar el secretari de Defensa, i després diversos alts càrrecs del Pentàgon van presentar la seva dimissió, entre ells el subsecretari de Defensa i el principal funcionari d'Intel·ligència; els van seguir l'acomiadament del director de l'Agència de Ciberseguretat pertanyent al Departament de Seguretat i d'altres alts càrrecs d'aquest departament per desmentir el frau electoral.

Al número anterior de la revista diem que *"La burgesia estatunidenca es troba en un encreuament històric molt complicat, del que no pot sortir airosa però no per això podrà deixar de lluitar-hi en contra i, si és necessari, morir matant. Amb les pròximes eleccions apropant-se i l'enconament de la lluita entre diferents fraccions, podem esperar qualsevol cop d'efecte d'aquí a l'últim moment. No es pot descartar tampoc qualsevol intent desesperat d'evitar que es realitzin eleccions."* (El Comunista nº64, setembre de 2020). Com veurem, tampoc es poden descartar intents desesperats fins i tot després de les eleccions.

La fracció de la burgesia representada pel titella Trump s'ha atrinxerat negant-se a fer la transició de govern i intentant bloquejar els 6 milions de dòlars destinats a això. Va haver de deixar el sabotatge (que va durar gairebé un mes després de les eleccions) després de les pressions rebudes per l'elit empresarial i pels senadors tant del partit demòcrata com del propi partit republicà que van fer declaracions públiques assenyalant el bloqueig de Trump directament com una amenaça de seguretat nacional. (El País, 14-11-2020). *"Senadors republicans i altres figures del Partit Republicà, experts en seguretat nacional i més de 160 líders empresarials li han demanat al president que deixi de bloquejar un procés destinat a evitar ensurts en el canvi d'una Administració a una altra."* (El País, 24-11-2020).

El 15 de desembre de 2020 el Col·legi electoral va certificar la victòria de Biden però la resistència de la fracció de la burgesia que vol mantenir-se al govern no s'està doblegant fàcilment i van intentar bloquejar la pròrroga dels subsidis per a l'atur que finalitzaven el 27 de desembre, la pròrroga del vet als desnonaments, la injecció de 900 milions de dòlars, els 1,4 bilions de dòlars per finançar l'executiu i el xec per als aturats amb el pretext que volien que aquest xec (que es lliura en un sol pagament i no a tots els aturats) fos de 2.000 dòlars i no de 600 dòlars. Aquest intent de bloqueig dels pressupostos realitzat per una part dels republicans va ser bloquejat al seu torn per l'altra part dels republicans (la majoria) forçant que Trump signés el decret: *"En una reunió de dijous els republicans van bloquejar a la Cambra de Representants la petició de el president."* (La Vanguardia, 28-12-2020).

L'enfrontament dins el partit republicà en relació amb la política exterior dels EEUU es va reflectir en la votació dels pressupostos de Defensa: *"A més, McConell va anunciar que els senadors republicans votaran avui en contra del vet imposat per Trump al projecte de llei que conté el pressupost anual de Defensa. Tot apunta que la decisió de McConell pot ser el començament d'una sèrie de topades que fagociti l'activitat del Senat, almenys, durant els propers dies (...) Dos serien els punts més importants als quals s'oposa Trump. El fet que s'obligui al*

Pentàgon a canviar el nom dels emplaçaments militars que tinguin nom de líders de la Confederació durant el període de la Guerra Civil (...) i que no tornin les tropes de l'exterior: 'M'oposo a guerres sense fi, com s'oposa el públic nord-americà'. Segons la seva opinió, 'la llei pretén restringir la capacitat del president per retirar les tropes de l'Afganistan, Alemanya i Corea del Sud'". (El País, 30-12-2020). L'anterior secretari de Defensa i cap del pentàgon va dimitir el desembre de 2018 precisament per la seva oposició a la retirada de tropes i de fet s'ha escapat el seu reemplaçament pel mateix motiu.

Al setembre de 2020 el bufó Trump va declarar que: *"No dic que els militars m'adorin. Els soldats sí, però els alts comandaments del Pentàgon probablement no perquè ells només volen lliurar guerres per fer feliços a totes aquestes meravelloses companyies que fabriquen bombes i avions."* (El País, 09-09-2020). L'atac a la indústria militar, encara que sigui de paraula, posa de manifest que **la corrent de Trump ha entrat en contradicció amb els interessos generals de la corrent majoritària de la burgesia americana**, independentment que abans hagués fomentat les vendes d'armes a l'Àrabia Saudita, fins i tot sortejant el vet del congrés, o hagués augmentat el pressupost del Pentàgon i posat a algú en línia directa amb la indústria armamentista com a nou cap del Pentàgon, ara acomiadat.

El mateix mes de setembre de 2020, els EEUU van decidir retirar més tropes d'Orient pròxim i l'Afganistan: *"El Pentàgon va anunciar ahir la retirada de 2.200 soldats presents actualment a l'Iraq, una decisió que es veurà acompanyada per una nova sortida del seu contingent militar a l'Afganistan fins limitar-lo a nivells no vistos des dels primers anys de la guerra. (...) Entre finals del 2019 i primers d'aquest any, el Pentàgon havia enviat a la regió de l'Orient Mitjà al voltant de 20.000 tropes addicionals, unes 3.500 immediatament després de l'assassinat del general Soleimani."*

Respecte a l'Afganistan, després de la signatura de l'acord de pau amb la insurgència talibana al febrer, EEUU va reduir les seves tropes al país de 13.000 a 8.600, una xifra que Trump planeja reduir fins al voltant de 4.500 durant aquesta tardor, tot i que la decisió no és oficial encara. El líder republicà també ha anunciat la sortida del 25% de les seves tropes a Alemanya, que passaran progressivament de 34.600 a 25.000." (El País, 10-09-2020).

Aquesta retirada parcial de soldats de l'Afganistan, l'Iraq i Alemanya posa de manifest no tant o no només la línia de Trump de replegament sinó **la incapacitat dels EEUU de mantenir el seu exèrcit desplegat rebent hòsties per tot arreu.**

Durant el 2020 s'ha disparat la compra d'armes dins dels EEUU: *"Només en els primers 6 mesos d'aquest any es van vendre 19 milions d'armes, gairebé el doble que en el mateix període de l'any anterior (...). EEUU té un 46% del total de civils que posseeix almenys una arma."* (El País, 02-11-2020). Després de les eleccions hi va haver xocs violents al carrer (amb apunyalaments i ferits de bala) com a continuació dels xocs que ja venien donant-se durant l'estiu i que havien provocat diverses morts com a la ciutat de Kenosha a l'Estat de Wisconsin on van començar a aparèixer milícies civils armades pels carrers com els anomenats "Proud Boys", defensors de la corrent de Trump que van protagonitzar xocs en altres ciutats i estats. Aquest grup s'havia sumat a la convocatòria de manifestació a Washington

del 6 de gener de 2021 a favor de Trump. No obstant això, *"Les autoritats dels Estats Units han detingut a la capital, Washington, el líder del grup ultradretà Proud Boys, el cubà-nord-americà Enrique Tarrío, dos dies abans que aquest grup supremacista celebri una manifestació a la ciutat en suport al president, Donald Trump."* (ABC, 05-01-2021).

Els interessos contraposats de les diferents corrents de la burgesia també es manifesten en els moviments independentistes a Texas o Califòrnia que promouen el "Texit" o el "Calexit". No es pot descartar en termes absoluts la possibilitat d'una ruptura territorial a mesura que la crisi vagi imposant contradiccions a la burgesia (o burgesies) nord-americanes, però aquesta hipòtesi tindria sentit només si es demostrés en els fets la possibilitat material de supervivència d'almenys una de les parts resultants i si es verificqués una divisió a l'interior de l'Exèrcit que de moment no s'ha verificat.

El 26 de novembre de 2020 Trump va indultar a qui havia estat el seu primer conseller de Seguretat Nacional (tinent general retirat) que havia estat condemnat per haver mentit a l'FBI en la investigació per la ingerència russa en les eleccions dels EEUU. Poc després de l'indult aquest mateix personatge va declarar públicament que s'haurien de repetir les eleccions sota control de l'exèrcit, que el president hauria de suspendre la Constitució i declarar la llei marcial i va titllar de cop d'Estat el que havia passat amb les eleccions.

Però després de l'acomiadament del Secretari de Defensa a principis de novembre, el president de l'Estat Major i general de l'Exèrcit es va posicionar contrari a una intervenció de l'Exèrcit: *"No hem jurat defensar a un individu. (...) Hem jurat defensar la Constitució."* (El Periódico, 13-11-2020).

En la mateixa línia s'han expressat tots els exsecretaris de Defensa vius dels EEUU, signant una declaració conjunta a The Washington Post. La declaració va ser promoguda per Dick Cheney, secretari de defensa amb Bush pare i vicepresident en el govern de Bush fill, relacionat directament amb la indústria armamentista i petrolera, artífex de la invasió de l'Iraq i l'Afganistan. Els deu criminals tanquen files en la seva declaració, demostrant la unitat de la posició de la burgesia nord-americana per sobre dels partits demòcrata o republicà. La declaració denota una certa preocupació en que pogués no haver unanimitat absoluta en l'exèrcit sobre la qüestió, recordant la Guerra de Secessió i llançant una advertència a l'actual secretari de defensa i als seus subordinats perquè s'abstinguin d'intervenir i que facin el traspàs de poders o s'enfrontaran a sancions penals:

"Ashton Carter, Dick Cheney, William Cohen, Mark Esper, Robert Gates, Chuck Hagel, James Mattis, Leon Panetta, William Perry i Donald Rumsfeld són els 10 exsecretaris de defensa nord-americans vius. (...) Cada un de nosaltres va fer un jurament de donar suport i defensar la Constitució contra tots els enemics, nacionals i internacionals. No ho jurem a un individu ni a un partit. Les eleccions nord-americanes i les transferències pacífiques de poder que en resulten són el segell distintiu de la nostra democràcia."

Amb una singular i tràgica excepció que va costar la vida de més nord-americans que totes les nostres altres guerres juntes, Estats Units ha tingut un historial ininterromput de tals transicions des de 1789, fins i tot en temps de lluites partidistes, guerres, epidèmies i depressió econòmica."

Aquest any no hauria de ser una excepció. Les nostres eleccions han ocorregut. S'han realitzat recomptes i auditories. Els tribunals han abordat els reptes apropiats. Els governadors han certificat els resultats. I el col·legi electoral ha votat. Ha passat el moment de qüestionar els resultats; ha arribat el moment del còmput formal dels vots del col·legi electoral, segons el que prescriu la Constitució i l'estatut.

Com han assenyalat els principals líders del Departament de Defensa, "l'exèrcit dels EEUU no té cap paper en la determinació del resultat d'una elecció als EEUU."

Els esforços per involucrar les forces armades dels Estats Units en la resolució de disputes electorals ens portarien a un territori perillós, il·legal i inconstitucional.

Els funcionaris civils i militars que dirigeixin o executin aquestes mesures seran responsables, fins i tot enfrontant possibles sancions penals, per les greus conseqüències de les seves accions en la nostra república. (...)

Sovint ocorren en moments d'incertesa internacional sobre la política i la postura de seguretat nacional dels EEUU. Pot ser un moment en què la nació sigui vulnerable a les accions dels adversaris que busquen aprofitar la situació. (...)

El secretari de defensa interí Christopher C. Miller i els seus subordinats - designats polítics, oficials i funcionaris públics - estan obligats per jurament, llei i precedent a facilitar l'ingrés en el càrrec de l'administració entrant i a fer-ho de tot cor. També han d'abstenir-se de qualsevol acció política que soscavi els resultats de les eleccions o obstaculitzi l'èxit del nou equip. (...)" (The Washington Post, 03-01-2021).

Aquestes declaracions es van publicar pocs dies abans que s'anessin a validar els vots a la Cambra de Representants amb un més que probable boicot per part d'alguns republicans. Convenientment, va sortir a la llum també la conversa mantinguda entre Trump i el secretari d'Estat de Geòrgia en la qual Trump li diu que ha de *"trobar 11.780 vots"*.

La gran burgesia americana es va posicionar també a favor del canvi de govern: *"Gairebé dos centenars de destacats representants de l'àmbit empresarial nord-americà han instat el Congrés a certificar els resultats de les eleccions del 3 de novembre i la victòria de Joe Biden (...)* figura una àmplia representació d'executius de les companyies de l'exclusiu club Fortune 500 (...) bancs, fons d'inversió, companyies aèries, grans farmacèutiques (...) a instàncies de l'organització Partnership for New York City, que agrupa uns 300 consellers delegats de les principals empreses de la ciutat, representants de sectors poc donats a pronunciar-se políticament, o fins i tot trumpistes inicials en alguns casos, han decidit trencar el seu silenci per evitar que el qüestionament del resultat electoral causi un greu dany." (El País, 06-01-2021).

El penúltim episodi de la tragicomèdia per ara ha estat la irrupció carnavalesca al Capitoli de part dels manifestants pro Trump per intentar impedir la confirmació de la victòria dels demòcrates com a colofó de la manifestació convocada pel 6 de gener de 2021. La Borsa de Nova York ni es va immutar davant la poca serietat de l'espectacle.

Els responsables de seguretat del Capitoli (ara dimitits) van fer tot el necessari per a NO impedir que els manifestants entressin, rebutjant les ofertes de reforç realitzades per l'FBI i el Pentàgon, aquest últim per mitjà d'efectius de la Guàrdia Nacional. Tant si això obeeix a la intenció d'afavorir el pla dels manifestants d'aturar realment la ratificació del resultat electoral

o la intenció de permetre'ls realitzar parcialment la seva actuació per tenir la possibilitat després de pressionar el titella Trump amb càrrecs de sedició, el resultat és el mateix: el carnaval dels assaltants no va aturar el procés de ratificació i l'assalt del Capitoli amb 5 morts permetrà processar el titella en qüestió. Malgrat que faltava l'ordre del President, la Guàrdia Nacional es va mobilitzar i va intervenir, el que assenyala la desconexió entre l'Exèrcit i el titella Trump.

L'intent de forçar la situació ha produït, per variar, efectes contraris als desitjats, és a dir, que el seu segon (el vicepresident) hagués de cridar al desallotjament dels manifestants per part de la Guàrdia Nacional, que el mateix Trump hagués d'emetre un missatge demanant als seus seguidors que abandonessin l'acció a la que els havia empès, que li fossin cancel·lats tots els seus comptes en xarxes socials (Twitter, Facebook, Instagram) que utilitzava per mobilitzar aquests seguidors i que hagi acabat havent de manifestar que realitzaria el traspàs de poders sense posar més obstacles (la qual cosa no vol dir que no els posi, però és una humiliació davant dels seus).

Al nº59 de "El Comunista" diem: *"L'individu-titella Donald Trump ha de plegar-se a la política d'Estat del capitalisme dels EEUU, a risc d'acabar a la presó juntament amb la seva camarilla."* (El Comunista nº59, abril 2017). Aquesta última resistència a ser depositat s'explica per aquesta perspectiva d'acabar a la presó i simultàniament la reforça en condemnar-se encara més amb els últims actes.

El 13 de gener de 2021 es va aprovar l'inici del segon "impeachment" contra Trump, amb el vot de 222 demòcrates i 10 republicans.

La situació de la classe obrera als EEUU

Mentre es desenvolupa el circ tragicòmic que hem exposat, la classe obrera americana està cada vegada més enfonsada en una situació de misèria: al mes de maig de 2020 es va arribar al pic de 40 milions d'aturats, el nombre d'aturats de llarga durada augmenta cada mes, més del 32% dels inquilins no van poder pagar el lloguer al mes de juliol, hi ha 40 milions d'inquilins pendents de ser desnonats; 26,4% dels enquestats per l'Oficina del cens va afirmar no haver complert pagaments d'hipoteca o lloguer en l'últim mes o té la seguretat que no podrà pagar a temps el següent venciment, 26 milions d'enquestats asseguruen haver passat gana (d'ells uns 17 milions de nens), els bancs d'aliments van distribuir aproximadament 4.200 milions de menjars a tot el país entre març i octubre, uns 26 milions i mig de persones reben beneficència per menjar per mitjà de l'anomenat SNAP (Programa d'Assistència de Nutrició Suplementària), a això se li sumen més de 20 milions que reben beneficència per una altra via, bancs d'aliments i escoles.

El pla d'estímuls d'1,9 bilions anunciat per Biden, pendent d'aprovació pel Congrés, suposaria 1 bilió addicional als 900.000 milions aprovats el mes passat. Però amb aquestes injeccions de capitalisme en una economia drogada no podran superar les contradiccions, ni s'aconseguirà un alleujament del patiment i explotació del proletariat nord-americà.

Conclusions

De tot el que s'ha exposat en aquest i altres articles d'aquesta revista concloem que:

- El capitalisme nord-americà està sent colpejat per la crisi de sobreproducció de capitals que no aconsegueix superar.
- El capitalisme nord-americà ha quedat endarrerit i ho està sent cada vegada més en totes les àrees de la producció, el que ha de reflectir-se i es reflecteix en la tecnologia, el comerç, el capital financer, etc.
- El capitalisme nord-americà necessita lluitar per intentar recuperar les posicions perdudes o mantenir-se en les que li queden, independentment que no ho pugui aconseguir es veu forçat a intentar-ho.
- En aquest procés, el titella-Trump i la seva camarilla han quedat aïllats cada vegada més de la maquinària de l'Estat que serveix al capital nord-americà.
- La decisió de rectificar la línia aïllacionista i treure a l'individu Trump com a representant de la mateixa és una decisió d'Estat.
- La petita i mitjana burgesia, així com l'aristocràcia obrera, estan sent ràpidament empobrides i proletaritzades (el caldo de cultiu de la il·lusió del proteccionisme i del nacionalisme) i la situació del proletariat nord-americà és cada vegada més difícil.
- Hi ha una divisió tangible entre corrents de la burgesia dins dels EEUU, fruit de totes aquestes contradiccions.
- Tot això porta a un augment de l'explotació del proletariat a l'interior dels EEUU, a una intensificació de la guerra comercial amb la resta d'imperialismes, a una intensificació dels esforços militars dels EEUU al món per tractar de desencadenar la 3ª guerra mundial per descarregar la seva crisi, sense descartar la possibilitat de l'esclat de la guerra al seu interior si no ho aconsegueix.

Davant de tot això, la classe obrera americana només podrà sortir del fang en què està sumida si no es deixa arrossegar per una o altra fracció de la burgesia i rebutjant de ple que se la porti a lluitar pels interessos de la petita burgesia.

Per això és necessari que en les lluites diàries als centres de treball es trenqui amb el corsé del sindicalisme subvencionat, corrupte i institucionalitzat avui imperant tant als EEUU com a la resta de món, es trenqui amb la defensa de la pàtria, de la nació i de la producció nacional (*"els obrers no tenen pàtria, no se'ls pot prendre allò que no posseeixen"*, Manifest del Partit Comunista, 1848) i es recuperin els mètodes classistes de lluita de la classe obrera: la vaga indefinida sense serveis mínims i la seva extensió a totes les empreses i sectors. Organitzant el sindicat de classe independent, no subvencionat ni pel patró ni per l'estat. Només així es podrà lluitar per la defensa del lloc de treball, contra els acomiadaments, per la reducció de jornada sense reducció salarial, i així absorbir l'atur, per les pujades salarials; per arrencar-li a la burgesia i a la petita burgesia millores en les condicions de treball, mentre estenem l'organització i preparam les condicions que permetin lluitar per l'abolició del treball assalariat.

La burgesia ens afamega i empobreix cada dia que passa i pretén evitar els xocs socials de classe per mitjà de la beneficència, dels moviments interclassistes i mitjançant l'opi electoral, fent que ens abracem amb els nostres propis explotadors d'un o altre bàndol: **Ni republicans, ni demòcrates!** L'única guerra civil que interessa al proletariat i per la qual hem d'estar disposats a morir és la **GUERRA CIVIL REVOLUCIONÀRIA** de tota la classe obrera (sense distinció de sexe, raça, origen) contra tota la classe burgesa: per l'abolició de la propietat privada, del treball assalariat, les classes socials i el sistema mercantil capitalista de producció.

Aquest món burgès s'enfonsa i amenaça amb arrossegar-nos amb ell, no tenim pegats o pedaços que posar-li sinó una nova societat per la qual lluitar i viure. I no una caricatura d'aquesta actual societat amb els noms canviats (com a Rússia, la Xina o Veneçuela), sinó una societat veritablement comunista: sense treball assalariat, sense diners, sense mercat, sense anarquia de la producció, sense propietat privada, sense Estat, ni crisi ni guerres... en què *"el lliure desenvolupament de cadascú serà la premissa del lliure desenvolupament de tots."* (Manifest del Partit Comunista, 1848).

LLEGEIX, RECOLZA I DIFON LA PREMSA COMUNISTA

**"EL COMUNISTA"
"THE INTERNATIONALIST PROLETARIAN"
"PER IL COMUNISMO"**